

En el nom de la por

“La por és el principal enemic de la raó. Les nacions triomfen o fracassen i defineixen el seu caràcter essencial segons la manera com s’encarin amb el desconegut i amb la por. I en bona part això depèn dels dots de comandament de la seva direcció. Si els dirigents exploten el temor públic per portar el poble cap a alguna direcció que aquest no hauria triat, la por es pot convertir ràpidament en un cercle viciós que consumeix la voluntat i afebleix el caràcter nacional, bo i desviant l’atenció dels perills reals que es mereixen un sa i apropiat temor, semblant la confusió sobre les opcions bàsiques que han d’assumir totes les nacions constantment sobre el seu futur. Lideratge significa inspiració perquè puguem superar les nostres pors. Demagògia significa explotar les nostres pors per obtenir-ne un benefici polític. Aquí hi ha una diferència crucial.”

Rellegeixo l’anterior fragment al llibre escrit per l’ex vicepresident nord americà Al Gore: “L’atac a la raó.” Ed. Rosa dels Vents (2007) i em venen al cap amb cruesa dues realitats:

La de l’Espanya tenallada per la por, per la por de Veneçuela, del Brexit, de la Catalunya que vol marxar, de l’Espanya acostumada a la intransigència dels seus governants, demagogs compulsius, mentiders i espoliadors,

prostituidors de conceptes i institucions amb tal de concentrar més i més poder, tirans disfressats de demòcrates.

I l’altra, la d’una Catalunya massa acostumada a obeir, a perdre, hostil a les imposicions i a la negació de la seva existència però incapaç de decidir-se a decidir per si mateixa, ingènua, sotmesa, farcida de pretendents (tant de dretes com d’esquerres) a ser Governadors de la colònia.

Que gràfica la imatge que defineix el poder a Espanya: un ministre-rata furgant per les clavegueres a la recerca de carronya real o inventada amb la que atemorir a aquells que no obeeixin, governant d’un país maltractat, enganyat, cec. I que gràfica també la imatge que defineix la política catalana: el 129è President portat als tribunals per haver permès una votació lliure i democràtica, el mateix President que han fet descavalcar els que creïem companys nostres de lluita, i en front d’això un país astorat però quiet, prudent, enrabiad, temorós.

S’apropa poderosament el dia en que caldrà dir prou i esdevenir per fi un poble lliure de ciutadans lliures i aquell dia no valdran els dubtes ni la impostura i aquest dia, que s’albira proper, haurem deixat de ser esclaus de la por.

Ignasi Planas
President de Reagrupament

Sumari

Internacional

Els EE.UU i la indy de Catalunya

per Josep Sort

PÀGINA 2

Municipalisme

Un any de regidor

per Josep-Ramon Soldevila

PÀGINA 4

Cultura

L’única resposta digna: DUI

per Teresa Casals

PÀGINA 6

Col·laboracions

La unilateralitat és al nostre ADN

per Francisco Garcia

PÀGINA 5

Un nou partit

per Albert Aragonès

PÀGINA 7

A Reagrupament, les TIC, espremem

per Vicenç Julià

PÀGINA 8

Democràcia

per David Vinyals

PÀGINA 9

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra i la tira d’humor

Els Estats Units i la Independència de Catalunya

Ens agradi o no, la Independència de Catalunya no es farà contra la voluntat dels Estats Units, per la qual cosa és de summa importància reforçar-hi la presència pública i privada, i multiplicar totes les iniciatives per a convèncer-los que la independència de Catalunya els beneficia.

Aparentment, Catalunya no ha estat el centre d'interès dels Estats Units en el context de l'estat espanyol. Sobretot a nivell militar, mai no ha comptat amb una base americana (com Rota o Morón) o, més recentment, de l'OTAN (com Bétera). Tampoc hi ha hagut grans fàbriques de capital americana com és el cas de la Ford a Almussafes, o la General Motors a Figueruelas, si bé en aquest darrer cas, el Port de Barcelona juga un paper logístic important.

Tanmateix, la situació està canviant de forma molt important. Per una banda, el Consolat General dels Estats Units a Barcelona és públic i notori que no és un consolat qualsevol, sinó que té una rellevància pròpia, sobretot en temes de seguretat, lluita contra el terrorisme gihadista i el crim organitzat (drogues, màfies diverses, blanqueig de capital, tràfic de persones), l'acció del qual s'estén pel Mediterrani occidental. En segon lloc, en els darrers anys, Barcelona s'ha convertit cada cop més en una destinació per als turistes americans, sobretot arran de l'auge dels creuers pel Mediterrani. Centenars de milers de turistes americans visiten Barcelona, un dels principals destins després de Londres, París i Roma, capitals de grans estats de referència. Tercer, Barcelona i la seva àrea s'està convertint en un hub europeu i mundial de les tecnologies digitals i del mòbil i atreu una important presència de moltes empreses, incloses les capdavanteres, americanes del sector, fet que té una rellevància estratègica fonamental. Finalment, i no per això menys important, la xarxa

universitària i d'investigació catalana proporciona un capital humà qualificat, com es demostra en la seva capacitat d'innovació, i de captació de recursos, sobretot a escala de la Unió Europea, però també, cada cop més, dels propis Estats Units. L'existència d'empreses catalanes amb una presència important a l'altra banda de l'Atlàntic, en àmbits com la farmàcia, l'hospitalari, etc., així ho certifiquen.

En conseqüència, i malgrat els intents barroers de la diplomàcia espanyola de forçar una declaració contrària dels Estats Units a la Independència de Catalunya, ningú no dubta, i menys ells mateixos, que un posicionament dels Estats Units a favor de la independència de Catalunya tindria uns efectes multiplicadors. Però hem de ser conscients que l'estratègia dominant en la política nord-americana pel que fa als moviments d'independència que es donen al món és extremament pragmàtica. Dóna suport a aquells que beneficien els seus interessos i s'oposa a aquells que no. Un altre element que la caracteritza, aquesta política, és la defensa de l'*statu quo*, si aquest suposa una estabilitat. Per sort, els errors espanyols no sobren precisament. L'obstinació espanyola a negar-se a negociar amb Catalunya és molt mal vista arreu, Washington inclòs, entre d'altres raons perquè l'obliga a dedicar una part dels seus recursos a intentar acabar amb l'independentisme català. Uns recursos que, com en el cas de la intel·ligència o la seguretat, es desvien d'altres objectius que són molt més rellevants per a Washington, com és la lluita contra el gihadisme internacional, les xarxes criminals, etc. A més a més, Espanya ha donat mostres de ser un aliat poc fidel, que flirteja amb amistats poc recomanables, i que continua assetjant de forma constant el gran aliat europeu dels Estats Units, com és la Gran Bretanya, pel tema de

Gibraltar, amb les implicacions geoestratègiques i militars que això comporta.

Catalunya, però, no es pot limitar a treure profit dels errors espanyols: ha de jugar les seves cartes. Situada al cor de Mediterrani i fronterera amb França, ha de fer avinent que la seva subordinació economicofinancera i d'infraestructures a Espanya perjudica tots aquells socis que hi inverteixen, i n'incrementa el risc per a la seguretat col·lectiva, inclosa la dels Estats Units, la dels seus ciutadans i les seves empreses. I fer-ho prop de les institucions decisionals americanes (President, Congrés, Administració), així com de la societat civil (mèdia, *celebrities*, *think tanks*, empreses, etc), és fonamental.

Per altra banda, la carta de la democràcia. Estats Units va néixer precisament d'una Declaració d'Independència, i el propi President dels Estats Units ha dit en els seus discursos, més d'una i de dues vegades, que el principi d'autodeterminació, és a dir, el dret a decidir dels ciutadans, està per damunt de tot. En aquest sentit, cal fer arribar a Washington el missatge clar i nítid que aquí hi ha un poble que no només està compromès amb la pau, sinó que d'una forma pacífica i democràtica decideix el seu futur, i que ho fa respectant les voluntats minoritàries, sí, però en cap cas subordinant-se a elles. I que qui, de forma permanent, i sense bona fe, es nega permanentment a negociar és el govern espanyol, fet que fa impossible qualsevol entesa o acord.

Només amb la Independència, la potencialitat de Catalunya estarà en condicions de desenvolupar-se i això beneficiarà la seguretat col·lectiva, en general, i als Estats Units en particular.

Josep Sort

El 2 de juliol, Assemblea extraordinària

Recordeu que el proper dissabte, 2 de juliol celebrarem una Assemblea extraordinària per tal de decidir el candidat que es presentarà com a Secretari General del nou partit transversal i independentista que ha de sorgir en motiu de la refundació de Convergència.

En la darrera Assemblea General de Reagrupament vam decidir entre tots fer aquest pas i participar en el procés de refundació només si des de CDC hi havia la voluntat de crear un nou partit, tal i com finalment s'ha optat. Des de Reagrupament creiem que s'ha de promoure un nou espai que ocupi un lloc central, transversal

i independentista i, per això, aquest 2 de juliol l'assemblea decidirà qui optarà a la Secretaria General.

L'assemblea serà a la Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret, al costat de la Seu Nacional. L'horari serà de les 10h.30 a les 13h.30 i les acreditacions les podreu fer a partir de les 9h.30 a la nostra seu (c/Roger de Llúria, 5, 2-2).

ORDRE DEL DIA

En compliment del mandat de l'Assemblea General Ordinària celebrada el passat 7 de maig del 2016, en la qual els assistents van respondre afirmativament a la pregunta sobre si

“Reagrupament participarà exclusivament de la fundació d'un nou partit polític, central, transversal i independentista, mitjançant la seva participació en la fundació d'aquest espai presentant un candidat a la secretaria general”, es realitza la següent proposta:

1.- Votació de la proposta de candidat realitzada per la Junta Directiva a la Secretaria General del nou partit polític central, transversal i independentista, la creació del qual s'està promovent.

2.- Precs i preguntes.

Reserveu-vos el dia, és molt important l'assistència de tots!

Un any de regidor

Ja fa un any que estic a l'Ajuntament de la meua ciutat. Tot un any com a regidor. I és per a mi un gran honor. Ja sé que és un tòpic, però per a mi, de veritat, és un gran honor.

Se n'aprèn molt quan ets regidor d'una ciutat com Vic, i aprens molt ràpid. El nostre Equip de govern està pràcticament tot ell integrat per novells com jo, sense gaire experiència prèvia, però això, estic segur, ens ha anat bé. Hem aportat un estil diferent i enfoquem les qüestions a la nostra manera.

No em canso de repetir que crec, sincerament, que l'experiència de ser regidor de la teua ciutat hauria de ser viscuda per tots els ciutadans. Segurament, a hores d'ara, això darrer sona utòpic. Però qui sap

si ... amb el temps això canvia.

Però avui vull constatar especialment que l'experiència que he viscut amb Reagrupament i tot el què he après amb el mateix Reagrupament ha resultat primordial en el meu dia a dia. En tot moment les sento tant meves, les consignes i els consells que vaig adquirir anteriorment al costat dels companys de partit, que, conscient o no, sé que el que faig ho faig com a representant que sóc d'aquest partit.

Com molts dels companys reagrupats, el full de ruta que vam aprovar fa l'any 2008, Organitzant el Nostre Futur Lliure, segueix sent un ideari bàsic que sentim com a nostre; nosaltres no ens hem adaptat a ell,

l'ideari és el nostre i el vam compilar, el de tota la vida, el que sentim al fons del nostre ser. No ens costa gens ni mica entendre què volen dir aquestes tres paraules juntes: independència, democràcia i treball. No necessitem ningú que ens expliqui què és la regeneració democràtica, la limitació de mandats, la ... Bé això ja ho sabeu de memòria, no vull ser un pesat.

Només vull dir-vos que sóc on sóc també gràcies a Reagrupament. Sóc un regidor reagrupat i això em fa estar tranquil, ja que em sento molt segur a l'hora de prendre decisions... les que siguin.

Josep Ramon Soldevila

La unilateralitat és al nostre ADN

Permeteu-me que comenci amb unes paraules del nostre expresident i fundador, el Dr. Joan Carretero: “Nosaltres som els de la DUI”. Això sempre ho hem de tenir molt clar i present i, fins i tot, diria que portar-ho tatuat al nostre front perquè vagi amb nosaltres allà on siguem en cada moment.

És clar que tots els reagrupats i reagrupades tenim claríssim que la independència vindrà per la Via Unilateral o no vindrà mai. Perquè, a la vegada, sabem molt bé que l'Estat Espanyol no s'avinirà mai a negociar cap sortida cap a la independència de cap de les nacions que el componen, però encara menys de la nació que el sustenta econòmicament, i aquesta no és cap altra que la nostra. És la Nació Catalana. Abans l'Estat Espanyol negociaria la independència de Galícia i, fins i tot, la d'Euskadi, que deixar-se perdre la Catalunya que els permet portar el ritme de vida que porten, des de fa segles. Nosaltres som els que els paguem la festa.

Tota aquesta introducció l'he feta perquè ara sembla ser que s'ha posat de moda, en algunes tertúlies i xarxes socials en les quals participen algunes de les patums “intel·lectuals” del nostre país, parlar del Referèndum Unilateral d'Independència (el que anomenen RUI). I a mi personalment m'encanta que es parli d'això. És clar clar que prefereixo i veig molts més avantatges en el Full de Ruta ja tradicional, si em permeteu

la paraula, de Reagrupament.

És a dir, primer fem una Declaració Unilateral d'Independència, amb un posterior referèndum per ratificar-la (que seria aquest RUI del qual ara tant parlen), per a passar després a fer unes eleccions constituents, ja com a República Catalana, per escollir un Parlament que tindria el mandat de redactar la nova constitució, amb el seu posterior referèndum per referendar-la, valgui la redundància.

Quin somni més maco! Però hem de reconèixer que s'ha quedat en això, en un simple somni que gairebé no ens l'ha volgut comprar ningú. Per això, si ara surt un grup de gent que vol fer primer el Referèndum i després la Declaració, crec que en cap cas ens hi hauríem de posar de cul i aplicar aquella llei que ens ensenyaven de petits a l'escola “L'ordre dels factors no altera el producte”, i mirar de treballar tots

plegats per fer créixer, dins de la població del nostre país, aquesta idea que nosaltres ja tenim més que assimilada: Sense unilateralitat no hi haurà independència. I un bon, boníssim primer lloc on deixar-ho clar serà en aquest congrés des d'on ha de sortir la “Nova” Convergència, i on som tots cridats per a poder participar en la seva fundació. Hem de deixar-los ben clar que la via unilateral ha de ser present en el nou partit i en el full de ruta que hagi de sortir (si és que en surt algun) de la Moció de Confiança al MHP Puigdemont.

Així que endavant companys i companyes, que se'ns ha girat feina per a aquest estiu. Aquest tros de la història que ens ha tocat viure és interessantíssim i superemocionant.

Francisco Garcia

L'única resposta digna: DUI

A les portes d'unes eleccions espanyoles, que als independentistes ens fan més nosa que servei, en un moment clau a la història d'Europa (quan estic escrivint aquest article al Regne Unit estan votant per quedar-se o marxar d'Europa), acaba d'esclatar l'evidència d'uns fets que tots sospitàvem. El govern de l'estat actua com un clan mafiós amb l'objectiu de presentar l'independentisme, representat pels seus líders polítics, com una colla de corruptes indesitjables i als ciutadans que els votem com uns desgraciats i beneïts que, de tant fer volar coloms hem perdut el nord i no sabem on anem.

Si no fes fàstic sentir les declaracions dels polítics del PP i els seus col•laboradors, podria ser fins i tot divertit. Ara resulta que el que és greu de tot aquest clavegueram del govern no és que es produeixin els fets, sinó que s'enregistren i surtin a la llum pública i, sobretot, que surtin a l'entorn d'una campanya electoral. Sisplau! Se'ls pot demanar una mica de vergonya?. Però si és el que vostès han fet sempre. Enregistrar converses els estranya? Doncs i el sàinet de La Camarga?. Fer sortir documents i dossiers falsos al voltant de la campanya electoral els sorprèn?. Doncs i el dossier contra el president Mas ? I el dossier sobre els senyor Trias?.

Senyor ministre de l'Interior vostè és tan perillós com un Richalieu qualsevol , però no

és prou hàbil. Som conscients que el seu amor a Espanya és tan, tan gran que li permet fer pecats enormes convençut com deu estar que alguna d'aquestes verges que vostè condecora l'ajudaran a l'hora de la veritat. La seva veritat. Tal vegada el càstig cap a la formació que vostè representa i per a la qual treballa amb tanta diligència, amb vots, no serà tan colossal com ho seria en un país plenament democràtic on l'estat ha de demostrar que és l'estat de tots. A mi no m'estranyaria gens que determinats ciutadans de l'estat es mostressin comprensius amb segons quines pràctiques... No podem oblidar que un cap d'estat espanyol va sentenciar que l'estat també es defensa a les clavegueres.

Jo espero que, a Catalunya, la nostra reacció serà la d'un poble digne. I que nosaltres sí que sabrem donar la resposta que ens convé. L'única que ens convé i que ens pot fer lliures per decidir que volem un estat nou que no ens faci passar vergonya, amb uns dirigents honestos que sàpiguen respondre al mandat que els ha encomanat el seu poble. Els lectors majoritaris de la VEU, els reagrupats i reagrupades fa anys que tenim claríssim que l'única possibilitat de sortir d'aquest estat predemocràtic és amb una decisió unilateral. Som una nació. Tenim dret a decidir. Amb això tenim una amplíssima majoria que comparteix el plantejament, però ves per on, quan es tracta de portar a la pràctica

aquest dret a alguns els tremolen les cames.

A centenars de milers de catalans no ens tremolaran les cames. Ens fa fermes la il•lusió de formar part d'un projecte nou, decent, engrescador. Concretament els reagrupats hem patit molts desenganys i en patim encara. La nostra proposta ha estat, des del primer dia, la unitat. Nosaltres, mai hem anteposat el nostre interès de partit al bé general del país. Hi ha hagut molt interès per desprestigiar-nos a tots nivell. El president Carretero ha estat investigat i l'han torpedinat, i amb ell a tota la nostra associació des de dintre i des de fora, hem assistit a comportaments difícils d'entendre, hem viscut dolorosament les incomprendiments dels uns i dels altres, no hem entès els pals a les rodes de la CUP, hem tingut ganes de dir, anem cap a casa, però hem resistit perquè estem convençuts que ara, tothom ha d'estar dampeus, allà on li pertoqui. Des de la nostra posició insubornable demanem: Actuem com un país que es respecta a si mateix, que no vol més ingerències i declarem la independència amb RUI o sense. Preparem-nos tan bé com faci falta per tenir èxit i assumim les conseqüències dels nostres actes. Fem- ho bé, però fem-ho!

Teresa Casals

Un nou partit

Els propers 8, 9 i 10 de juliol hi ha convocada l'Assemblea o acte refundacional de Convergència Democràtica de Catalunya, on s'han de refundar, valgui la redundància, creant un nou partit. Aquest nou partit ha de ser l'eina on tots els catalans que desitgin i vulguin la llibertat del seu país canalitzin aquest suport. Un nou partit que no només sigui una neteja superficial de la vella Convergència, sinó on càpiguen totes les noves inquietuds independentistes des dels diferents espectres socials. Un partit que ha de ser transversal, crec, sense arribar als extrems. Ocupant un ampli espai de centre, tant cap a la dreta com cap a l'esquerra.

En la Junta Directiva Nacional de Reagrupament del passat mes de maig, a partir d'una idea del professor Josep Sort, es va decidir per unanimitat de la junta que Reagrupament presentaria un candidat a la Secretaria General d'aquest nou partit, d'aquesta nova formació.

La base de la idea d'aquesta proposta és per assegurar-nos que en la nova formació es fes una real renovació de càrrecs.

Que el nou partit sigui un nou partit, no un succedani de la Convergència creada al 1974 a Montserrat, que, amb tant anys tocant poder, amb les seves virtuts innegables, implantació i arrelament territorial, proximitat amb la gent, bona feina feta, i també amb els seus defectes, els casos de corrupció, presumptes o no, els molts anys en càrrecs públics dels seus militants, el poltronisme, l'acumulació de càrrecs públics en els diversos estaments... aspecte que contradiu un dels nostres pilars com és la regeneració democràtica.

Aquest candidat que proposarem i que els associats de Reagrupament hauran d'avaluar en la propera assemblea convocada per al proper 2 de juliol a la sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret, sota mateix de la nostra seu, haurà de tenir la capacitat de saber fusionar la vella Convergència, amb les seves virtuts, amb les noves idees i aportacions dels nous militants d'aquesta nova formació i, sobretot, incloure la base del pensament de Reagrupament, tan a bastament copiada per

tothom, i tant de moda últimament, la nostra base identitària, el nostre ADN; la regeneració democràtica, l'excel·lència en el treball i, sobretot, treballar per assolir l'Estat propi mitjançant una Declaració Unilateral d'Independència, la famosa DUI que ara està en boca de tothom gràcies a nosaltres. Es pot fer un Referèndum Unilateral però sempre s'haurà de fer una DUI, abans o després.

No ho tindrà gens fàcil, el nostre candidat, per combinar tots aquests aspectes i corrents. Tampoc ho tindrà fàcil amb els altres candidats que sorgiran, segurament des de l'oficialitat de la vella formació i que ben segur tindran un suport molt més mediàtic. Per això us proposarem el millor candidat possible, el més ben capacitat i l'únic que, segur, en cas que sigui escollit, treballarà per dur-nos a la llibertat i la creació del nou Estat, amb l'esperit de Reagrupament.

Albert Aragonès

A Reagrupament, les TIC, espremem!

Avui dia, en què les persones anem molt estressades i justes de temps, i que el poc disponible és absorbit per obligacions familiars, de parella, fills, néts, en cada cas. Que després de les obligacions laborals, professionals, formatives, esports, ja poquíssim temps ens queda per a dedicar a les nostres afeccions, hem pogut arribar a espremer les darreres gotes del nostre temps, gràcies a les TIC.

Algú rep una convocatòria d'assemblea, de reunió, o calendari de procés electoral d'entitats a les qual pertany. En el millor dels casos, ho llegeix de "forma creuada", i en la hipòtesi més optimista, pensarà, "ho llegiré demà, i ho contestaré". No passa mai. Finalment les dates arriben a termini. I, com a molt, "l'autojustificació i consol personal", quan ho llegim per darrera vegada, (amb els terminis ja exhaurits), la conclusió de... "és clar per manca de temps, no he pogut ni tant sols contestar ?, ... com pretenia ni remotament implicar-me?"

Fa poc, vaig rebre l'encàrrec de l'Executiva Nacional per a renovar les Coordinadores Comarcals de Reagrupament. "No te'n sortiràs" (digueren els veterans). "La gent no està per la labor". "Fracassaràs. Jo ho vaig intentar fa un any i no me'n vaig sortir". Amb aquests "negres presagis", em vaig aturar a pensar quins factors influïen negativament en les persones perquè defugissin implicar-se en càrrecs de responsabilitat, donar el seu nom per a complir amb uns mínims necessaris organitzatius. La resposta, ja l'hem expressat al començament, totes elles s'enduen tot el temps

disponible d'una persona.

Hi ha d'altres factors que influeixen, d'entrada, a refusar aquesta implicació? És clar que sí: "Reportarà molèsties, desplaçaments, despeses, sortida de casa per assistir a llargues reunions, ...".

Hi havia manera de superar tots aquests entrebancs, si fèiem com sempre? No. El fracàs, augurat, estava doncs assegurat. S'havia de canviar la manera de fer les coses: Podíem espremer les TIC. Grups WA, emails configurats al mòbil, trucades WA, enviar vídeos o àudios de veu, videoconferències, l'enviament de documents o fotografies al moment... Tot això ha substituït en un 90 % les reunions, discussions i moltes sortides nocturnes. Cadascú pot expressar la seva opinió i reflexió i, el que és més important, votar "on line" sobre un tema concret.

Les convocatòries i calendaris electorals s'han enviat puntualment amb un respecte escrupolós al text dels Estatuts de Reagrupament. Però s'hi ha introduït un element bàsic i decisiu: el contacte personalitzat, per telèfon, a partir de l'enviament de la convocatòria i fins al termini de presentació de candidatures. L'èxit no ha pogut ser més aclaparador.

"Jo treballo, fora i dins de casa, tinc cura de la meva mare octogenària i d'un nét autista, però, compta amb mi amb aquestes condicions de zero desplaçaments."

"Jo sóc enginyer informàtic, treballo nit i dia, localitzable les 24 hores, tinc família nombrosa, però compteu amb mi."

"Jo sóc metge i cirurgià, estic sempre exposat que em truquin d'alguna urgència, però, si es així, compta amb

mi."

"Jo sóc arquitecte superior, compatibilitzo el treball amb la meva càtedra a la Universitat, amb la família, i amb tota la resta; no tinc temps de res, però compteu amb mi."

Igualment, mestres, arqueòlegs, tècnics de seguretat, conductors de tren, dissenyadors gràfics, tècnics d'audiovisuals, infermeres, psicòlegs, cambriers...

Això sí, tothom quedava conforme que la reunió constitutiva de la comarcal, finalitzat el procés electoral, era ineludible per conèixer-nos personalment tots, i escollir els càrrecs entre els candidats proclamats electes. Un gran caliu d'ambient amical ha acompanyat sempre les reunions i el sopar de germanor. I el més bo del cas... la gent, en acomiadarnos, sempre pregunta "Quan repetim?"

Aquesta tasca tan engrescadora m'ha permès conèixer en primera persona el gran capital social de formació i preparació en tots els camps professionals, però, sobre tot, el més important, el capital humà, disposats a sacrificar patriòticament els pocs moments del seu temps per a Reagrupament i per al País. 4 mesos, 8 Coordinadores Comarcals renovades, ... seguim endavant.

No som polítics professionals, som professionals dedicats a la política. Ni doctrinaris, ni sectaris. Som transversals. Moltes gràcies, reagrupades i reagrupats, sou el millor capital que tenim !

Vicenç Julià

Democràcia

El referèndum del *Brexit* demostra que, a Europa i als països democràtics, els referèndums són l'eina que, juntament amb les eleccions, permet al poble canviar el rumb d'un país. En els països civilitzats, la democràcia està per sobre de les lleis i els acords establerts. És la democràcia que fa o canvia lleis i que crea o trenca acords.

Les democràcies actuals són representatives, on les decisions les pren el poble a través dels seus representants o, en casos molt concrets i importants, de forma directa a través de referèndums.

Els parlamentaris són els representants del poble a qui, mitjançant eleccions, se'ls atorga aquesta representativitat per aplicar uns programes electorals que prèviament els ciutadans han validat o no a través de sufragi.

Els països civilitzats i democràtics entenen que els polítics estan al servei del poble, que és qui pren les decisions. Però Espanya no és un país ni civilitzat ni democràtic.

No només nega que Catalunya pugui fer un referèndum d'independència, sinó que, sense cap vergonya, candidats a presidir Espanya dubten de la legitimitat d'un referèndum que ni Cameron ha negat, i neguen que s'hagi de donar la veu al poble per resoldre certes qüestions. La realitat és que el resultat del referèndum dut a terme a la Gran Bretanya és un autèntic curtcircuit per als polítics espanyols... i per als catalans.

El resultat d'un referèndum

té una aplicació immediata. És una decisió en ferm presa pels ciutadans, i qui la fa vinculant i l'aplica és el govern que ha convocat el referèndum i, si l'ha perdut, doncs dimiteix. Tota una lliçó de democràcia.

A Catalunya això no passa, i a Espanya menys. Alguns sostenen que el 9N de 2014 es va fer un referèndum. Si això fos cert, atès que vam guanyar per golejada, on és l'aplicació del seu resultat? I si el 9N no va ser cap referèndum, el resultat de les eleccions del 27S sí, i també es va guanyar, i també va generar un mandat democràtic, però tampoc s'ha aplicat.

La democràcia falla a Espanya, això és evident, però també falla a Catalunya. No hi ha cap marc estable i concret que permeti als ciutadans decidir el seu futur. Sempre hi ha un però, un matís, un canvi de joc que els polítics fan per evitar la vinculació del resultat.

Dues vegades el poble de Catalunya ha decidit fer la independència, i dues vegades els polítics catalans l'han esquivat.

El full de ruta actual, totalment diferent al promès en el programa electoral,

no concreta tampoc res de tot això. No sabem en quin moment el poble de Catalunya decidirà si vol la independència o no. Serà a les properes eleccions? Serà després, en un suposat referèndum per a una suposada constitució? I aquest suposat referèndum, serà unilateral o aquest sí que ens el deixaran fer? I quan es farà la constitució que es sotmetrà a votació? I com es vincularà amb la independència? I si a un independentista no li agrada la constitució o a un unionista li encanta?

Tot el full de ruta és tant confós que és impossible per a qualsevol català no només entendre com participarà en la decisió de si vol o no la independència, sinó entendre remotament com, qui i quan aplicarà el resultat.

La democràcia també és dir la veritat. Estan disposats els líders i els partits independentistes catalans a contravenir la llei espanyola?

Perquè si no ho estan, que ho diguin i si ho estan que ho facin.

David Vinyals

"Herois indepes": Aproximació a una taxonomia de la catalanofòbia

Jordi Calvís i Andreu González, *Herois indepes. Els veritables impulsors del procés*, Cossetània Edicions, 2016.

"En el principi va ser el Wert". Aquesta frase amb què els autors introdueixen el llibre permet resumir l'esperit irònic que el travessa de cap a cap. Es tracta d'una obra que procedeix de la cultura d'Internet i que ara s'ofereix impresa, com un àlbum de cromos que s'ha anat aplegant durant setmanes i mesos després de completar la col·lecció. Inicialment, els autors van recollir citacions no amables amb Catalunya, els catalans i, en definitiva, qualsevol rastre de catalanitat afegint-hi una il·lustració del personatge elevat a la categoria d'"heroi indepe". S'assumeix, per tant, que el Procés cap a la independència rep l'impuls d'una colla de personatges que s'han distingit pel seu menyspreu a tot allò que tingui alguna cosa a veure amb l'exercici democràtic del dret d'autodeterminació d'un poble, si és que el poble de què es tracta és el català.

El recull és molt útil perquè facilita la preservació de la memòria, no fos cas que els responsables de les diatribes, els atacs i els insults vulguin després desentendre's del que han dit. A més, els autors del recull documenten, amb rigor i precisió, el mitjà on encara es pot localitzar la informació d'on prové la citació i hi afegeixen un comentari que l'emmarca. Per exemple, aquests dies que es parla molt del ministre espanyol Jorge Fernández-Díaz, val la pena recordar que el maig de 2013

va dir el següent: "Homenajear a la División Azul en Cataluña es un acto de reconciliación". En l'observació contextual, els autors blasmen l'actitud del ministre en "justificar que lliurar un diploma a uns veterans i nostàlgics de la divisió d'infanteria número 250 de les tropes hitlerianes era un acte de reconciliació. Podríem preguntar -afegeixen- què n'opinen a sis milions de jueus." (p. 80)

Busquin i trobin. Hi ha significatives recurrències temàtiques, però hi surten gairebé tots els herois. Des de l'inefable Wert, un autèntic heroi clàssic ("Nuestro interés es españolizar a los niños catalanes"), fins al Tribunal Constitucional, campió en una enquesta feta per *twitter* com "el més gran generador d'independentistes entre els anys 2012 i 2015." A dreta, Esperanza Aguirre ("España es una gran nación, con 3.000 años de historia. Eso lo tienen que saber los niños") i a esquerra, Felipe González ("La idea de "desconectar" de España es lo

mas parecido a la aventura alemana o italiana de los años treinta del siglo pasado"). Des de la vella política d'un García Margallo ("Una Cataluña independiente vagaría por el espacio por los siglos de los siglos"), a la nova d'un Juan Carlos Monedero ("El sueño de empezar de nuevo puede parecer una solución adecuada pero luego no es real, porque llevamos cinco siglos de aventura en común"). Espanyols com Miguel Ángel Rodríguez ("Lo que le falta a Mas es un fusilamiento"), o bé catalans com Miquel Iceta ("A l'Alemanya de 1933 sí que hi va haver plebiscitàries") o José Montilla ("Franco també feia referèndums"). No tots són polítics, també hi ha escriptors, periodistes, tertulians, etc. i una curiosa secció dedicada als herois legendaris encapçalada pel general Espartero ("Hay que bombardear Barcelona cada 50 años para mantenerla a raya").

La catalanofòbia, com totes les fòbies a grups o col·lectius humans, ja sigui l'antisemitisme, la discriminació racial, l'*apartheid*, l'odi a l'altre en general, és una qüestió perillosa. Algú podria pensar que no admet broma, però ja sabem que al segle XXI, el recurs a la ironia i també les referències a textos o discursos anteriors són un tret propi del postmodernisme, on podríem adscriure aquesta obra. Però és tan sols una aproximació a una taxonomia de la catalanofòbia perquè és inacabada i inacabable. Mentre vostès llegeixen aquestes ratlles, s'estan pronunciant i escrivint noves frases que menyspreen la democràcia, el poble català i li neguen el dret a decidir el seu futur.

Humor

Boet

